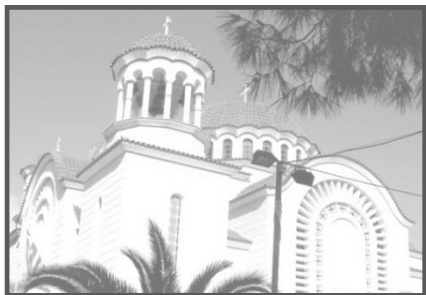

«ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ»

Ι.Μ.Κ.Α.Ω.

Ι.Ν. Αγίων Αποστόλων
Πέτρου και Παύλου
Πεύκης

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ ΑΗΛΙΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΩΡΩΠΟΥ

Εβδομαδιαία έκδοση Του Ιερού Ναού
Αγίων Αποστόλων Πέτρου & Παύλου Πεύκης

Νικολάου Πλαστήρα και Πατριάρχου Γρηγορίου Ε'
Τηλ. 2108027738, E-mail: agioi.apostoloi@gmail.com
www.agioiapistoloi.gr

ΚΥΡΙΑΚΗ 26 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 2020. ΙΕ' ΛΟΥΚΑ

Ξενοφώντος οσίου και Τα συνοδείας αυτού,
Κλήμεντος οσίου Του Αθηναίου.

Έτος 13^ο Τεύχος 563

**«Ιδού τα ημίση των υπαρχόντων μου,
Κύριε, δίδωμι τοις πτωχοίς»**

(του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Λέρου Καλύμνου και Αστυπάλαιας κ.κ. Παισίου)

Αγαπητοί μου αδελφοί,

Ωραία, αλλά και λίαν συγκινητική η σημερινή ευαγγελική περικοπή, η γνωστή περικοπή του Ζακχαίου. Ο θεηγόρος Απόστολος και Ευαγγελιστής Λουκάς, στη σημερινή ευαγγελική περικοπή που ακούσαμε εξιστορεί την επιστροφή του αμαρτωλού και άδικου αρχιτελώνη Ζακχαίου στην αγκαλιά του Θεού Πατέρα. Η τόλμη και η θέληση του Ζακχαίου να πλησιάσει Αυτόν, του οποίου η φήμη ταχέως έγινε γνωστή σ' όλη την Ιουδαία γη ήταν μεγάλη, τίποτε μα τίποτε δεν τον εμπόδιζε, κι έτσι προσπαθούσε με κάθε τρόπο να ιδεί και να γνωρίσει Εκείνον, πού έκλεινε ουρανούς και ήλθε στην γη.

Φλέγεται διακαώς ο Ζακχαίος από την επιθυμία του να πλησιάσει τον Κύριο και τρέχει, τρέχει, μπροστά από το πλήθος και ανεβαίνει σε μια συκομουριά, δια να μπορέσει να ιδεί, να αντικρύσει τον Μέγα Λυτρωτή, τον Θεάνθρωπο

Ιησού.

Η επιθυμία του Ζακχαίου δεν ήταν μία απλή περιέργεια, ήταν επιθυμία αγνή,

ήταν επιθυμία ηθική, ήταν επιθυμία όλως εσωτερικής διάθεσης και ανιδιοτελής. Ο πλούσιος αρχιτελώνης δεν εντρέπεται τίποτε, δεν σκέπτεται την θέση που κατείχε, αλλά τρέχει δρομέως, ως ο Πέτρος, δια να δει και να γνωρίσει από κοντά Εκείνον πού σαγήνευε τις ψυχές των ανθρώπων στη Ιουδαία γη. Και τις οδηγούσε στην σωτηρία τους. Αυτή η εσωτερική, η αγνή, η ηθική, η ανιδιοτελής επιθυμία του Ζακχαίου, φέρει το ποθούμενο, «ο ετάζων καρδίας και νεφρούς και βάθη των ανθρώπων γιννώσκων Κύριος», βλέποντας τον Ζακχαίο επάνω στην συκομουριά του λέγει: «Ζακχαίε σπεύσας κατάβηθι, σήμερον γάρ εν τω οίκω σου δει με μείναι».

Χαρά μεγάλη δια τον Ζακχαίο οι λόγοι του Κυρίου Ιησού, «και σπεύσας κατέβη» και η χαρά του αυτή διατρανώνεται με την είσοδο του Κυρίου Ιησού στο σπίτι του «και υπεδέξατο αυτόν χαίρων». Μάταια όμως γογγύζουν οι διδάσκαλοι του Ιουδαϊκού νόμου, μάταια φωνασκούν οι αυστηροί τηρητές των τύπων Φαρισαίοι, μάταια σκανδαλίζονται οι Ιουδαίοι που βλέπουν τον Κύριο να μπαίνει και να καταλύει στην οικία ενός αμαρτωλού, στην οικία του πλούσιου αρχιτελώνη Ζακχαίου.

Ο Κύριος όμως, ο οποίος δεν ήλθε να καλέσει δικαίους, αλλά αμαρτωλούς σε μετάνοια, εισέρχεται στην οικία του Ζακχαίου και ο αμαρτωλός Ζακχαίος αναγεννάται, μετανοεί, εξομολογείται ταπεινά τις αμαρτίες του και αλλάζει τρόπος ζωής και γίνεται νέος άνθρωπος.

Ο Ζακχαίος μακριά από την αμαρτία αναγεννάται, κατ' εικόνα του κτίσαντος αυτόν και εκδηλώνει με έργα δικαιοσύνης και αγάπης αυτήν την πνευματική του αναγέννηση, «ιδού τα ημίση των υπάρχόντων μου Κύριε, δίδωμι τοις πτωχοίς και ει τι τινός τι εσυκοφάντησα αποδίδωμι τετραπλούν». Ο αρχιτελώνης κατά την εξάσκηση της εργασίας με τις αμαρτωλές πράξεις του αδίκησε, έβλαψε, έκλεψε τους ανθρώπους, όμως τώρα εκείνος ο αμαρτωλός, ο άρπαγας, μετανοεί ειλικρινά και αναλογιζόμενος τις πρότερες πράξεις, αποδίδει κατά τον Μωσαϊκό νόμο το τετραπλούν σε εκείνους που έβλαψε, σε εκείνους που αδίκησε, σε όσους πτωχούς αδικώς υστέρησε τα προς το ζήν. Η αδικία είναι αληθινά φοβερή αμαρτία, διότι παραβαίνει τον θείο νόμο και διαλύει ότι όσιο και ιερό, διαλύει δεσμούς, δι' αυτό και ο Μωσαϊκός νόμος τιμωρεί εκείνον που πράττει την αδικία.

Τον αμαρτωλό, πλούσιο και άδικο αρχιτελώνη Ζακχαίο δικαιώνει δια την ειλικρινή μετάνοια και εξομολόγησή του Εκείνος πού ήλθε να καλέσει αμαρτωλούς σε μετάνοια. Αυτή είναι η δύναμη της μετανοίας και εξομολόγησης, η οποία αναγεννά τον αμαρτωλό άνθρωπο και τον επαναφέρει στην αγκαλιά του Θεού Πατέρα. Η ειλικρινής εξομολόγηση, η αληθινή μετάνοια είναι η βαθειά συναίσθηση της ανοχής της αμαρτίας, και αμαρτία είναι καταπάτηση του θείου θελήματος και η οποία εκθέτει τον παραβάτη άνθρωπο στο πρόσωπο του Θεού Πατέρα. Είναι γεγονός ότι τα μικρά αμαρτήματα ανοίγουν τον δρόμο

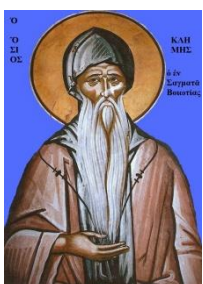
στα βαρύτερα και θανάσιμα αμαρτήματα και φέρουν ψυχρότητα και τέλος την απομάκρυνση του ανθρώπου από τον Θεό Πατέρα. Δυστυχώς, πολλοί άνθρωποι εμμένουν στην αμαρτία και δεν μετανοούν ειλικρινώς, αυτοί οι άνθρωποι όχι μόνο δεν ωφελούνται και δεν σώζονται, αλλά απεναντίας μένουν στο λήθαργο, μένουν στο σκοτάδι, μένουν μακριά της αγάπης του Θεού Πατέρα.

Ο Ιερός Χρυσόστομος, πού την μνήμη του εορτάζει σήμερα η επί γης στρατευομένη του Χριστού Εκκλησία, από περάτων έως περάτων της οικουμένης, μας λέγει, ότι : «τίποτε χειρότερο από την αμαρτία υπάρχει, αγαπητέ μου, όταν καταφέρει να μπει στη ζωή μας και την ψυχή μας, όχι μόνο μας γεμίζει από ντροπή, αλλά κάνει και ανοήτους όσους ήσαν πρίν συνετοί και πλήρεις σοφίας».

Αγαπητοί μου αδελφοί, Η αληθινή μετάνοια είναι τελεία καθαρότητα της ψυχής, όπως μας την κατέγραψε στην σημερινή ευαγγελική περικοπή ο Κύριος Ιησούς, στο πρόσωπο του αμαρτωλού αρχιτελώνη και πλούσιου Ζακχαίου. Ο Ζακχαίος της σημερινής ευαγγελικής περικοπής, πίστεψε στον Ιησού Χριστό, μετανόησε, άλλαξε τρόπο ζωής, ανακαινίστηκε, και έπραξε έργα και καρπούς αξίους της μετανοίας. Ο ποτέ αμαρτωλός αρχιτελώνης μισεί πλέον την αδικία, αγαπά το αγαθό και πράττει το δίκαιο «ει τινός τι εσυκοφάντησα αποδίδωμι τετραπλούν».

Και ο Ιερός Χρυσόστομος, ερμηνεύοντας την σημερινή ευαγγελική περικοπή που ακούσαμε μας λέγει δια την μετάνοια: «Για ποιο λόγο ο Θεός επιτρέπει να πλουτίζουν μερικοί; Διότι είναι μακρόθυμος, διότι θέλει να μας επαναφέρει στην μετάνοια, διότι έχει ετοιμάσει κόλαση, διότι ώρισε μέρα πού θα κρίνει όλη την οικουμένη». Και ο χρυσούς την γλώσσα συνεχίζει, ο Θεός «αν δε μακροθυμούσε και δεν τιμωρούσε αμέσως όσους πλουτίζουν, τότε δεν θα έδιδε την ευκαιρία στο Ζακχαίο να μετανοήσει, ώστε να αποδώσει στο τετραπλάσιο όσα έχει κλέψει και να προσθέσει και τα μισά των υπάρχόντων του». Ο αγαθός Θεός έδωσε την μετάνοια προς σωτηρία του ανθρώπου, δίδαξε την φιλανθρωπία, την ευσπλαχνία την αλληλεγγύη και την μεγάλη αρετή της αγάπης.

Ας ανοίξουμε κι εμείς λοιπόν τον οίκο της ταλαιπωρημένης μας ψυχής δια να εισέλθει μέσα ο Χριστός κι έτσι φωτιζόμενοι κι εμείς από την χάρη και το άπειρο Αυτού έλεος να γίνουμε και χριστοφόροι και θεοφόροι. Τότε θα ακούσουμε κι εμείς ως ο Ζακχαίος από τον Κύριο της Δόξης Χριστό «ότι σήμερον σωτηρία τω οίκω τούτω εγένετο».

Όσιος Κλήμης ο εν τω Όρει Σαγματίω άσκησας

Ο Όσιος Κλήμης υπήρξε γόνος ευσεβών Χριστιανών που κατάγονταν από την Αθήνα. Ανατράφηκε με παιδεία και νουθε-

σία Κυρίου και από μικρή ηλικία εκκλησιαζόταν και μαθήτευε στο λόγο του Θεού και τις ψαλμωδίες. Σε ηλικία τριάντα ετών εγκατέλειψε την ματαιότητα του κόσμου αυτού και ακολούθησε την οδό της μοναχικής πολιτείας, ασκητεύοντας στη μονή του Οσίου Μελετίου στον Κιθαιρώνα κοντά σε αυτό το μεγάλο Ασκητή. Εκεί διέλαμψε στη σιωπή, την υπακοή, την άσκηση και την προσευχή. Έλεγε την καρδιακή προσευχή, το «Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησόν με» και η καρδιά του γέμιζε από παρηγοριά και χάρη. Μέσα στις λίγες αυτές λέξεις συμπύκνωσε ολόκληρη τη θεώρηση του μυστηρίου της Θείας Οικονομίας. Όταν έβγαινε από τις Ακολουθίες που γίνονταν στο ναό, ήταν μεταμορφωμένος.

Ένας αδελφός της μονής, ο μοναχός Ιάκωβος, κάποιο βράδυ, είδε τον Όσιο να προσεύχεται και να στέκεται υψούμενος στον αέρα. Ολόκληρος ήταν λουσομένος στο φως. Ο Ιάκωβος κοίταζε και δεν χόρταινε να βλέπει το θείο θέαμα. Ένωσε τέτοια συγκίνηση, που γύρισε πίσω στη μονή και μίλησε στους άλλους μοναχούς για την εμπειρία του και γι' αυτό που είδε. Έτσι ο ισάγγελος Κλήμης, για να αποφύγει την δόξα και τον έπαινο των ανθρώπων, έφυγε από εκεί και ήρθε στο όρος του Σαγματά, που είναι κοντά στην πόλη των Θηβών και συνέχισε την άσκησή του σε ένα απόκρημνο σπήλαιο.

Μόλις ο Όσιος μπήκε στο σπήλαιο, έκανε το σημείο του Σταυρού και ευχαρίστησε τον Θεό που του χάρισε ένα αχειροποίητο κελί. Ο τόπος αυτός έγινε η γη των ασκητικών παλαισμάτων αυτού, δηλαδή των δακρύων, της ευχής, της νηστείας και της αυστηρής ασκήσεως. Εκεί έμεινε πολλά χρόνια και συγκέντρωσε γύρω του πλήθος μοναχών, τους οποίους καθοδηγούσε θεοφιλώς. Έτσι, αφού έζησε κατά Θεόν, ο Όσιος Κλήμης κοιμήθηκε το έτος 1111 μ.Χ. με ειρήνη.

Λίγο πριν παραδώσει την αγία του ψυχή στον Θεό, κάλεσε τους συμμοναστές του και τους είπε: «Σας χαιρετώ, αδελφοί μου. Σας αφήνω την ευλογία μου. Θα προσεύχομαι για τον καθένα από εσάς. Και ελπίζω σύντομα να συναντηθούμε. Συγχαρείστε με για ότι σας λύπησα. Προσευχηθείτε να δεχθεί ο Κύριος την ψυχή μου. Και να με αξιώσει να συναντήσω τον Όσιο Γέροντά μου, τον Μελέτιο και να του δώσω το φίλημα της αγάπης». Δεν μπορούσε να πει περισσότερα. Σήκωσε το χέρι και έκανε το σημείο του Τιμίου Σταυρού και βρέθηκε στην ανέσπερη λαμπρότητα της Βασιλείας του Θεού.

Η τίμια κάρρα του Οσίου Κλήμεντος, αναβλύζουσα τη Χάρη και την ευωδία του Αγίου Πνεύματος, φυλάσσεται με ευλάβεια στην ιερά μονή Μεταμορφώσεως του Σωτήρος Σαγματά Βοιωτίας.